

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Előfizetés helyben, vidékeltől:
1 hóra 2:50 K | 1 hóra 2:70 K
1 évre 30 K | 1 évre 31 K

Szerkesztőség és kiadóh. hely: Szent Mihály-ter 1. Telefon 200.

Felelős szerkesztő: Hajós József.

Sajtóvasárnap.

Irta: Dr. Hindy Zoltán orsz. képvis.

A sajtóról folyó küzdelemben korszakot zárhatunk. Elérkezünk ahhoz az eredményhez, amikor már nyitott ajtót, kitárt kaput dőngetnénk, ha annak fontosságáról akarnánk beszélni. Ezzel mindenki anyanyira tisztában van, hogy inkább maga vállalkozhatnék a magyarázatra. A hosszú, munkának, a merev kitarásnak megvan az érett gyümölcse: minden rétegen áthatólt a nyomtatott betű hatalmának megismerése. Ha ma a katolikus sajtóról szó esik, már senkisév vitatkozik afölött, hogy kell-e vagy sem, hanem valamennyien azon töpregenek, hogy az erőre kapott gyökereket mimódon lehet vastagítani? A közel mult egy tínevényes iendülete bizonyítja, hogy mindenütt fölfogják a jelentőségét és az ország katolikus népessége átérzi a reá háruló feladat nagyságát. Bármekkora lépést is teszünk azonban előre, a haladás és a fejlődés útján megállás nincs, és ugyanakkor vigyáznunk kell arra is, hogy mindig ami ezen az úton megy személt, az elcsenvevessédes marialeka ne legyen!

Amíg egyik kezünkkel építünk, a másikkal a régi épületek erősítéséhez kell az anyagot hordanunk. Nem hiszem, hogy a katolikus sajtómogalom terén legutóbb elért eredmény bárkinak is azt a gondolatot adhatná, hogy ezzel a kötelességteljesítés végéhez jutottunk volna. A készség és megértés nagyszerű megnyilvánulása sohasem vezethet az utolsó erőkihulladásának a következtetésére. Az elhangzott felhívás hatalmas visszhangja inkább a hatalmas visszhangja inkább a falkó remények színének élenkítésére alkalmas. A katolikus társadalom, amely eddig a kivétel támogatás útján vette ki a részét a munkából, ma már önálló alkotások létrehozására is képes. A vállalkozó kedvnek és a segíteni akarásnak megnövekedése joggal fokozza a bizalmát azoknál,

akik már eddig is élvezhették az áldozatkészség előnyeit. A védelmi vonal kiszélesítése biztató ígéretet tartalmaz a meglevő védőművek ellátására és kifejlesztésére is. Ugy vagyunk ezzel, mint egy ország határát biztosító várendszerral. Amikor az egy szerkezettel bővül, a régieket nem bontják le, nem engedik át a pusztulásnak, hanem azoknak erőben tartására és a felszereléssel való ellátására változatlan, vagy még fokozottabb gondot fordítanak.

A Katolikus Sajtóegyesület tíz évet meghaladó működése az anyagi gondokkal küzdő lapjaink segítségével merült ki. Hogy milyen eredménnyel, ahhoz elég rámutatnunk arra a fejlődésre, amit ez idő alatt lapjaink elértek és azokra a sikerekre, amelyek politikai és társadalmi téren küzdelmeiket kísérték. Mindazok a feladatok, amelyek e nagyjelentőségű intézményt életre hívták, a háború folytán felkavart és elhelyezkedést kereső viszonyok idején még sokkal inkább jelentősek, mint azelőtt lehettek. Minden eddig végzett munkának teljes megsemmisítése volna, ha az egyesület támogató gondoskodásával nem alhatna melléjük. Nemcsak jogosult várakozással néznek évtől-évre lapjaink ez elé, hanem egyesenes fennállásuk alapjait rendítené, meg, ha ez a támogatás elmaradna, vagy mecsökkennék. A támadó ellenségnek szemben kipróbált és erősnek bizonyult várak omolnának össze, ha a falak összetartásához szükséges anyagot megvonjuk tőlük.

A kitünően bevált sajtóvasárnap gyűjtések megszüntetése beláthatatlan károkat okozna, amelyek évtizedekkel vetnék vissza a virágzó fejlődés útjára került sajtómogalmat és következményeikben erősen, veszedelmeztenék azt a sikert, amelyre most mindnyájan olyan büszkék vagyunk. Az új sajtóvállalkozás tökébe-

fejtését nem szabad össze-tévesztenünk az adakozás áldozatosságával. A fillérek nem valhatnak fölöslegessé ama koronák mellett, amelyek az előbbinek megvalósításra fordított törekvést tápláltak. Ebben nem vehetett részt, aki csak apró áldozatokat hozhat, aki pedig nagyobb erőfeszítésre képes, bizonyára nem gondolt arra, hogy ezzel tartozását egyszerre és mindenkorra leróta. A Kath. Sajtóegyesület átérzvéen vállalt kötelességet egész súlyát, a kilen-

edik sajtóvasárnapon is bátran számít arra a megértésre, amellyel eddig is találkozott és bizik abban az áldozatos fel-fogásban, mely felhívását minden esztendőben fogadta. Amikor ismét elérkezett ez a nap, a meghallgatás teljes reményével fordul a katolikus hívekhez, akik bizonyára nem mennek el rideg elzárkózottsággal a templomi persely mellett, vagy nem engedik üres kézzel távozni azt, aki az egyesület gyűjtőivel kopogtat az ajtaikon.

Vilmos császár

ez a tordét talpiz való férfi, ki-nek egyenlőség, lelkisége, bármel oldalról vizsgáljuk és boncoljuk — csak tökéleteset, csak szépet, csak felemelőt, csak nagyot tar elénk a mai korrupt, szabadban, hol minden erkölcs nélkül miázmáitól megfertőzöttet. Az arany zászló jellem magasan álló és messzire világító, utmutató oszlopa ő, melyben a korelet-s férfi minden nemes erőnye telnek ragyog. Ugy vagyunk vele, mint egy kőszőlő-életet művészeber szemet-gyönyörködőt, lehet megkapó nagy remekművével, nem tudunk betelni nézésében, mert mindig újat, mindig szebbet, mindig teltebbet látunk. Isten, egyszerű — mint egy egyszerű porosz polgár. Ugy adja ma át, mint a milyen tényleg, mesterkéllentű, a maga erede-tiségében, a hogyan él, gondol-kodik és cselekszik. Császár — de a napok szerető, gondos-kodó és vele érző, vele szem-velődésértje. Nem megköze-líthetetlen, nem állig begombol-kozott, nem megfelfelfetetlen és huzafelfetetlen. Elote nyitott könyv — melyben bármely ajatt-valója lepozgathat. Nepe rajón-gásit szereti. „Unser Kaiser“ — mondják a népek. „Unser Wilhelm“ — a Berliniek. Oly melegséggel mondják az „un-ser“, mintha édesatyjukról be-szélnek. Oly családias a vi-szony a hatalmas imperátor és népek leghebbe között. Inkább „családapa“ mint császár, noha teljes tudatában van ha-talmának. Családi élete vissza-várkrozi nekünk a boldogság színgáját, ha állépjük e szent-ély küszöbét. Tiszta kristály forrás, melyből újabb erények fakadnak. Feukölt neje — „meine Viki“, ahogyan nejt az imperatorrex becezi, szintén fér-jének nyomdokain halad. A mi

bedig a legmegkapóbb: Vil-mos császár mely hite, benső szívből fakadt igaz valóság-sága, mely aranyfólként egész éle-tén végighúzódik. Bármit is cse-lekszik: személt előzőr a Ki-rályok királyához emeli. Ismeri és gyakorolja hatalmát, — de fejt és tordét alázattal meg-hajtja Isten előtt, mint a kitől minden áldást vár és remél. Kardmarkolatára üt, hadat üzen halált szór szavával — de te-kinthet az égbe veti. Nejének betegágyához hirtén, vagy se-besült fiához, rohamra ad pa-rancsot vagy sürgős visszavo-nulásra: a császár imádkozik!

Főnséges kép! A világ leg-nagyobbik arakódójának számít imádkozás. — bizonyozato olykor mosolyog is e fölött. ő férfias büszkeséggel vallja egy egész világ előtt: kristianus sum! S ha nyilatkozik, ha be-szél — a gyakorlati hívő ke-resztény beszél belőle: „Ne fő-ródjünk a földi szenvedésekkel. Isten országa legyen a célunk.“ Császárszavak!

De most már megtudjuk ér-teni, honnét meríti az erőt, a kitartást, a győzelemben való rendtietlen hitet egy egész világ ellenségei ellen szemben. „Is-tenben van a mi boldogalmunk mondia és népével együtt nyu-godtan várja a fegyverek ősz-szemérésének végkimenetelet. Mert, „Isten meg fog bémtni- ket segíteni!“ — vallja.

És ha a világháború minden fázisát figyelmeztetjük és nem vagyunk elfogultak, úgy be kell, hogy valljuk, hogy Isten valóban láthatóan segítette a németek fegyverét. S a ha pillanathban a rengeteg túlerő folytán lépésben hátrálni is kénytelenek — mi fanatikus bi-zalommal tudjuk, hogy ez nem végsőit jelent — a fegyverek döntő kimenetelére, hogy csak

